

LO PEDRÍS

31

març 2008

www.lopedris.com Butlletí trimestral d'informació **VILAPLANA**

Reina '08

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. García
Dolors Juanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Òscar Aymamí
Sarai Martínez
Dolors Joanpere

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Xavier Reina

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

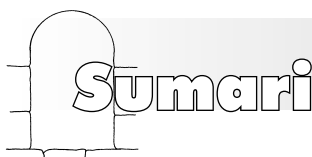
Preu: 2,50 Euros

La Redacció

Ara que arriba la Setmana Santa i la gent comença a pensar en els dies de vacances que tindran i en si aniran a esquiar o a fer un viatge, per els qui ja tenim una edat, encara que no siguin masses, la Setmana Santa són les vacances, però també és un record del que van ser aquelles Setmanes Santes de música sacra, processons i pel·lícules de romans. Què diferents eren aquelles Setmanes Santes d'abans en comparació amb les d'ara, tan en la manera de viure-les com en com te les feien viure.

De totes maneres, si penseu que res ja no és igual que abans, tan si creieu que abans era millor que ara, com si penseu tot el contrari, jo us demanaria que els dies de Setmana Santa tanquéssiu els ulls un moment i podreu olorar la flaire del poble i llavors trobareu una olor que ens connectarà amb l'ahir i amb l'avui... o és que no reconeixeu la flaire que fan els bunyols de Setmana Santa?...

Bona Setmana Santa. Bones vacances

Vilaplanencs exteriors Montserrat Virgili Mestre	3 - 5
Questionari Setmana Santa	6-7
Cases i Coses Ca l'Olla	8-9
Les plantes dels nostres carrers	10
Espiritualitat	
Any jubilar de sant Fructuós, Bisbe i dels seus Diaques	11
Opinió La cultura de la mort	12
Records Xemeneies de fum per al record	13
Assaig Les cròniques Endiablades	14-15
Rutes per caminar Els Avencs de la Febró	16
De cinema Herois de paper	17
Notícies	18-19
Discurs inaugural de l'Exposició "30 portades per Lo Pedris"	20-21
Activitats San Sebastià	22
Contes a la vora del foc Dites i Refranys	23
Escola i AMPA Excursió pels Camins de l'Aigua a Vilaplana	24-25
La Fresca	26
Passatemps	27

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Montserrat Virgili Mestre

Administrativa

Raquel Virgili

Hi ha vilaplanencs exteriors que el seu fort vincle amb el poble els ve perquè són fills de Vilaplana. Però hi ha fets misteriosos que fan que gent que només hi ha viscut uns pocs anys, se sentin també profundament arrelats al poble. És el cas de la nostra convidada d'avui:

“Quan penso en Vilaplana, sempre veig els colors de les muntanyes; segur que ni hi ha de més maques, però per a mi les nostres són especials, en llum i en color”

Fa 23 anys que vius a Mequinensa, a la Franja de Ponent. Et sens una mica aragonesa?

No, jo em sento catalana, soc catalana. Però també estimo aquella terra i respecto la seva gent, amb la que també comparteixo el seus problemes, molts dels quals s'ignoren. Hi vaig venir a viure quan em vaig casar i, com tu dius, ja fa 23 anys.

Tu, més que vilaplanenca, n'ets descendent, ja que no vas néixer a Vilaplana

Vaig néixer a Centelles (Osona, Barcelona), però de petita vaig venir a Vilaplana amb la meva família, que tots eren d'aquí. Bé, el pare havia nascut al

Montse Virgili al costat d'un enorme siluro.

Catllar, però era un vilaplanenc més. Més tard vam anar a viure a Tarragona. Però quan em pregunten de on sóc, sempre dic que sóc de Vilaplana.

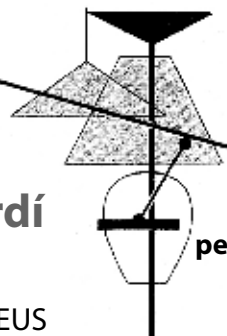
Tens algun record del poble on vas néixer?

Pocs, perquè era molt petita quan vam marxar; però recordo perfectament la casa on vivíem i el seu carrer. L'últim record que en tinc és l'enterrament de la meva avia Sisqueta, tot i que, com he dit, jo era molt petita. Allà

LAMPARAS
lume
IL·LUMINACIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

hi tinc cosins, amb els que coincideixo a altres llocs, però fa moltíssims anys que allà no hi he tornat.

Com és Mequinensa? Com és la seva gent?

Mequinensa es un poble relativament nou, doncs es va construir per causa de l'embassament que s'hi va fer, el qual va inundar tot el poble antic. Te uns 2.500 habitants. Té totes les infraestructures per viure-hi bé; té uns carrers molt amples; un riu de 500 metres de amplada i un castell preciós dalt de un turó.

La gent és amable i oberta; tothom parla el català, semblant al que es parla a les comarques de Lleida, i això, a la resta de comarques aragoneses de fora de la Franja, no els agrada massa.

Et va costar acostumar-te a les maneres de fer del que és ara el teu poble?

No massa, però al seu clima sí que em va costar; hi ha un clima molt extrem: a l'estiu passem dels 42° de temperatura i a l'hivern tenim unes boires, que duren setmanes, en que no veiem el sol i això es molt pesat.

Quants fills tens?

Tenim dos fills: la Raquel, la gran, que té 22 anys, i el Josep, que ja en té 19. Tots dos són uns grans i bons mequinensans, tot i que van néixer a Lleida.

El vostre, no és un poble industrial. En què treballes?

Tenim un petit polígon que està en vies d'expansió, amb unes quantes fàbriques noves.

El problema de Mequinensa és la falta de espai per construir. Amb l'espai que hi ha disponible tenim veritables problemes amb el Ministeri de Medi Ambient i amb al Govern d'Aragó, doncs ens posen continus impediments per fer-ho, degut a la proximitat del riu.

Jo treballo en una urbanització de apartaments turístics dedicats, casi exclusivament, a gent amants de la pes-

La Montse amb Mequinensa al fons

ca esportiva. Tenim contínuament, tot l'any, gent de tota Europa que hi van a pescar. Allí es pesca, entre d'altres peixos, el conegut siluro, que pot arribar a mesurar 2 metres de llarg i a quasi fer 100 kg de pes. Jo faig de encarregada, o sigui que faig una mica de tot.

Segur que tens alguna història divertida per explicar-nos en relació amb el que fas.

Divertida, divertida, no massa; però hi ha una cosa que passa quasi cada any, concretament a l'estiu. Arriben gent del nord de Europa, de pell blanquíssima, i lo primer que fan es posar-se a prendre el "sol español", sense protecció solar, tot i que sempre els aviso que no ho facin. Així que en acabat, sovint, em toca cridar el metge, perquè arriben les insolacions i alguna vegada el client s'ha de passar tots el dies de vacances al llit, en posar-se malalt a causa del sol.

Ara no vens gaire a Vilaplana.

Pel meu treball m'és difícil, doncs el caps de setmana és quan tinc més feina, ja que són els dies en què marxen uns clients i n'arriben d'altres.

Però tu hi vas créixer i quasi que vas fer tota l'escolarització bàsica al poble.

Sí, fins els 10 anys. Recordo que,

primer, l'escola era al pis de dalt de la casa de la Pepita Júlia; després, amb les escoles noves, hi va haver un canvi espectacular.

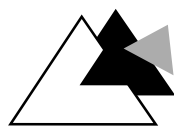
Quins records tens de l'escola de Vilaplana?

Penso que els records d'escola, en general, són el millors, ja que són els de la nostra infantesa. Recordo, sobretot, les amigues: la M. Cinta, la Nuri, la Glòria, la Montse de *ca la Bàrbara*, la Montse de *cal Meliton*, que era la meva companya de banc, i també, es clar, totes les altres companyes de classe; recordo especialment la senyoreta Palmer i també la llet en pols que ens donaven, que no m'agradava gens.

Tu vivies (encara hi tens casa) al carrer de la rasa. Què recordes d'aquella època?

Tot i que era un temps diferent del d'ara, en què hi havia mancances de moltes coses, jo no recordo que em faltés mai res, potser perquè llavors tenia a prop lo més important per a un infant: els meus pares, la meva tia Pilar (que era com si fos la meva àvia) i la meva germana. També era la edat de la juguesca, de anar per la rasa, pel pont, pels carrers...

Recordo les botigues; l'olor del pa als diferents forns -a *Ca l'Olla*, a *Cal Fo-*

**RAFEL
MARTINEZ**

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Josep Tost

**QUEVIURES I
TRANSPORTS**

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

VILAPLANA

lentí, a cal Sisquet del pa...- i, sobre tot, la olor de les coques de recapte. M'encantava portar-li el cistell a la tia Pilar, quan anava al forn a fer les coques de recapte i d'ou.

Quins són els teus passatemps preferits?

M'agrada llegir. Ara tinc una mica de dèria per fer ganxet. També m'agrada pintar mandalas; fer brodats de petit point... Però la veritat és que no tinc massa temps per dedicar-m'hi.

A la teva família li agrada venir al poble?

Sí, sobre tot al Manel, el meu marit; els meus fills, al no baixar gaire i no conèixer gent de la seva edat, això els condiciona una mica. Però sí que també els agrada venir.

Quant penses en Vilaplana, en general quins records flueixen a la teva ment?

Quan penso en Vilaplana, sempre veig els colors de les muntanyes; segur que ni hi ha de més maques, però per a mi les nostres són especials, en llum i en color.

Què et va marcar de la teva estada al poble?

Jo crec que tot. Em sento de Vilaplana totalment, encara que no hi vinc gaire. Fins el punt que, el dia que em mori, vull se enterrada al poble; penso que és el millor lloc per descansar per a sempre.

Vilaplana ha canviat molt des que hi vivies. Com veus el poble actualment?

Sí que ha canviat, i per millorar. El poble està molt maco; amb cases noves, carrers arreglats... Fa molt de goig.

Tens una idea de com voldries que fos la Vilaplana del futur?

Lògicament vull per a Vilaplana lo millor, que miri sempre endavant, que disposi de totes les noves tecnologies possibles, però també guardant sempre les seves arrels i la essència de poble, ja

que això fa que sigui un lloc especial per viure-hi.

La Montserrat (Montse, li agrada que li diguin) és filla de la Pilar Bidó i del Pep del Mas i, per tant, és descendent de cal Bové, de ca l'Agustench, de cal Bidó... Ella és una dona vital, alegre i feliç i és un plaer conversar-hi, ja que sempre se t'enganxa el seu optimisme. Per molts anys !

...

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom
DESARROLLO DE COMPRAS

Recordem, aprenem.

Juanita Olla

Sol, solet, vine'm a veure, vine'm a veure,
sol, solet, vine'm a veure que tinc fred.

Sol, solet del matí,
me'n daràs un rajolí
de la llum i l'escalfor
que t'ha dat nostre senyor.
Me'n daràs una hora entera
per la Candelera.

Me'n daràs un bon recer
pel dijous llarder.

Me'n daràs un pam
per a guarnir el ram.

Sol de Pasqua, sol de Corpus, sol de Sant Joan,
fes-me créixer ben alegre i fes-me fer ben gran.

Una tarda grisa i freda pels que passen pel carrer,
però dins l'escola, la mainada hi està bé.

Uns cartells de colorins i la Torre de Babel,
una taula, una tarima

i un mestre que es fa vell,
Porta ulleres i un llibre obert a la mà.

Un bell estol de mainada
que va cantant la lliçó:

deu vegades deu fam mil
mil per mil, un milió.

Una tarda grisa i freda pels que passen pel carrer,
però dins l'escola, la mainada hi està bé.

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

AUTO ESCOLA
CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

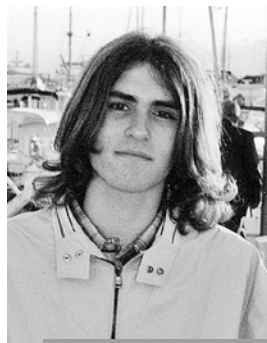
- *La Setmana Santa sempre ha sigut el període més intens d'activitat a l'església, i a Vilaplana sempre ho hem viscut amb força participació, des del diumenge de Rams fins el dilluns de Pasqua, passant molt especialment per la processó del Divendres Sant.*
- *Al llarg de la teva experiència personal, amb quin acte de la Setmana Santa t'hi has sentit més identificat o hi has tingut més participació?*
- *Creus que amb el temps, alguns d'aquests actes han passat a ser més una tradició que una activitat religiosa?*

Paqui Escribano

L'acte que per a mi ha estat més emotiu és quan els meus fills han portat el St. Crist a la processó del divendres Sant. Això al meu poble no passa i ho trobo molt original i molt maco.

Penso que és una tradició religiosa que sempre ha estat igual, seria diferent si s'hagués modificat, fa 29 anys que estic a Vilaplana i sempre ho he vist igual. Es nota que la gent ho sent i hi participa tot el poble.

Roger Cabré

En cada etapa de la vida vius uns actes més intensament que els altres depenent dels interessos que corresponen a cada edat.

Des de ben petit que he participat en els diferents actes de la Setmana Santa.

Un dels primers records és el d'anar a la Vall a collir molts rams de lloret, deixar-los a l'entrada de casa i els veïns de tot el poble venien a buscar-los. A la tarda del dissabte ens posàvem tots els germans a guarnir el ram que anàvem a beneir el Diumenge. Durant la setmana fèiem els bunyols i preparàvem les vestes, les golilles i els guants per anar a la processó del Divendres Sant.

Més tard vaig col·laborar amb els que servien, portant el Sant Crist petit en els Via Crucis dels diumenges. Últimament he fet uns quants anys d'armat.

Aquest any, tal com han fet molts joves durant generacions, el Jordi Novell, el Marc Grau i jo serem els Majorals i per tant portarem el Sant Crist en la Processó del Divendres Sant. En nom dels tres, aprofito l'avinentsa per convidar-vos a tots, als actes d'aquesta Setmana Santa i al refresc que tindrà lloc a la sala del Casal acabada la Processó del Divendres Sant.

Pep Juanpere Cabré

L'acte de la Setmana Santa que més m'agrada, com no podia ser d'altra manera, es la processó del Divendres Sant. M'agrada pel sentiment de tranquil·litat i pau que me transmet i perquè s'hi aplega molta gent, més que en cap altre acte.

També és l'acte on més hi he participat, primer com armat durant uns quants anys, després com a majoral portant el Sant Crist i un cop casat, portant la Mare de Deu dels Dolors.

Cada cosa és diferent: fer d'armat és una cosa divertida, tant per l'edat que tens com pel fet que vas amb un gup d'amics i dintre de la seriositat de l'acte, procures passar-t'ho be. Fer de Majoral és molt diferent, dons comporta molta responsabilitat, però es una cosa que sempre esperes que arribi i ho vius amb molta intensitat. Portar la Mare de Deu, es una cosa que fas perquè et toca i perquè entre tots ho hem de fer tot. Jo procura no perdre'm cap processó.

La processó del divendres a la nit, per la majoria de la gent, crec que és més una tradició que cap altra cosa, doncs ens hi trobem molta gent que no es troben a la majoria d'actes religiosos.

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

La Setmana Santa

Maria Mestre Mestre

Des de petita sempre he participat amb la Setmana Santa, començant per anar a beneir el Ram, a matar Jueus el Dijous Sant, vestir-nos de cucurulla i portar la Figueitera i cantar en tots els actes i processons tan bé com he pogut. Encara avui, el que més sento són els cants dels Misteris del Rosari del Via Crucis del Divendres Sant, i de la Funció de les Set Paraules, tan antics i plens de sentiment religiós.

És evident que tot ha canviat una mica, abans a la Processó hi anaven els del poble, ara tothom té medis per traslladar-se (com és natural) i som molta més gent. Nosaltres hem de procurar que la nostra Fe i la nostra tradició caminin juntes, que mai es separin, perquè els que per llei de vida van seguir darrera nostre estiguin contents de la seva Setmana Santa. Si ens ho proposem ho aconseguirem, que per això som teiosos.

Marc Grau

Bé, si he de ser sincer he de dir que no he tingut mai una excessiva participació en aquest tipus d'activitats, doncs no sóc un cristià practicant. De petit, recordo anar amb la palma i la companyia de la meva àvia al Diumenge de Rams i d'assistir a les processons amb la vesta i la petita creu de fusta, però a mesura que vaig anar adquirint més edat també es va veure reduïda la meva assistència.

Sincerament, sí.

Opino que al llarg dels anys l'Església no ha evolucionat al mateix ritme que la societat a l'hora de veure i analitzar el món i això allunya les seves doctrines de les generacions més joves i les acosta a les més grans.

En el meu cas, per exemple, el fet de portar el Sant Crit em fa una certa il·lusió per seguir una tradició del poble però el motiu principal és satisfer el desig de la meva àvia.

Jordi Novell Casanova

Any rere any, arriba la Setmana Santa, i per a molts joves la il·lusió i orgull de poder portar el Sant Crist pels carrers del nostre poble.

Una il·lusió compartida, per portants i vilatants, que veuen com els joves majors passen la imatge pels nostres carrers.

Il·lusió, creença, tradició,...molts són els motius per dur a terme aquest gest; tots i cada un dels anteriors majors, treuen pit d'haver-ho realitzat, així que cadascú pel motiu més òptim per a la seva persona. El Divendres Sant hem de disfrutar tots de la il·lusió dels joves que porten el Sant Crist i de la bonica i religiosa tradició que cada Setmana Santa es celebra al nostre poble.

Una salutació dels portants i aprofitar per convidar-vos al refrigeri posterior, a la sala del Cala Vilaplanenc, a tots els assistents a la processó, us hi esperem!

Fem poble, visquem la Setmana Santa!

**Comercial
ROSAN**

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTXES

CA L'OLLA

Teresa Serra

Juanita Olla quan tenia 5 o 6 anys.

Pedris. -Aquesta casa de quin any és?

Alfredo. - No ho se, mil set-cents i poc. Al carrer potser hi és, ara, que em penso que amb les obres de la façana, ho van esborrar. Estava posat en xifres romanes.

P. - En diuen a cal Olla perquè aquí hi havia un alambí, no? Aquesta casa sempre ha estat de la família?

Juanita. - Si, sempre. El Padrí era fill d'aquí i es deia Policarpo Huguet Mariné. Els qui van fer l'alambí eren més vells.

El padrí eren 5 germans. Un germà, jovenet, es va ofegar dins el cup. Un altre, que es deia Martí, va marxar. L'altre, en Sebastià, a la guerra dels Carlistes el van afosellar a l'Obiol, l'altre no m'en recordo com es deia i l'últim, en Josep, pare d'en Prudèncio i avi de l'Adela Olla i l'Eugeni, era l'hereu i es el que es va quedar a la casa pairal, on ara hi viu la Roser.

P. La pedra amb el rec, que hi ha a l'entrada, que era?

A. Era de la premsa amb que feien l'aiguardent.

J. - La basa de més enllà, que està enrajolada, l'Alfredo i jo encara ens en recordem, era molt fonda i era l'aigua dels canons que feien anar l'alambí.

P. - L'alambí, on era, als baixos?

J. - En aquestes arcades que hi ha aquí al davant, sota la casa.

M. Carme. - El que no se que era, són aquests munt de pilars que hi ha per tot l'hort. Abans de que ho comprés la

Som al menjador, amb l'Alfredo, la Juanita i la M. del Carme. M'estan esperant. Tot és apunt per escoltar el que m'han explicar. Molts de vosaltres, ja coneixeu aquesta història, però, si més no, aquí la teniu. Jo vaig fruit molt aquesta estona. Confio que tots vosaltres també.

Maria "Espasa", a cal Cama també n'estava tot ple, d'aquests pilars. Ara, però, ja cauen tots. És com si hi hagués hagut un convent.

J. - Un convent? No ho crec. Ves a saber el que era. Jo ho he vist sempre igual.

M.C. - No hi ha foraster que passi pel carrer i que no entri a veure què.. Quant pujaven al casal aquells "jips" de Salou, que anaven cap a la Mussara, sempre entraven.

P. - Hauríeu d'haver-vos posat a la porta i fer pagar entrada, no?

J. - Quasi què si!! De la Selva, també, venia un pintor, parent de la Mercé de cal Vall, a pintar aquí, ja que trobava molt interessants i curiosos aquests pilars.

P. - La distribució és la mateixa?

J. - La porta per on ara s'entra cap a la Roser, no era al mateix lloc. Allí hi havia l'estable. "Jo sempre hi passava corrents. El pare em deia, que son pare li explicava que baix, al fons l'olla, hi havia una dona, que sortia amb una caputxa blanca".

A. - Aquesta casa, on ara som, abans era l'hort de cal Tumaso. Sembla ser que van donar l'hort a canvi de poder passar els cabirons, fer la casa més gran o poder passar els cabirons i apuntalarlos sense haver de fer una altre paret.

M.C. - Quan van vindre uns paletes de Alforja a fer obres, van veure que no hi havien fet una segona paret,

que havien encastat els cabirons directament a la paret de l'entrada de ca l'Olla. Aquí es veu, que només hi ha una paret. D'aquí estant, sentíem a la tia Tomasa i el tiet Joan com enraonaven.

J. - Si t'ho mires, aquí hi ha hort, també a cal Domingo, a cal Samuel, a ca la Cirereta, a cal Cama i a cal Bruno. A ca la Tomasa queda endins. La casa i aquest tros d'hort és exacte el tros que haurien de tindre. La Tomasa sempre ho va dir, que van donar l'hort per poder passar els cabirons.

També hi havia una mina, que es va perdre, si fa no fa, quan va néixer en Xavier. La mina era al cap damunt i omplia aquestes bassetes. Abans tothom venia a buscar aigua aquí.

M.C. - Quan anàvem a costura, a ca la Pepita Julia, com que no n'hi havia aigua corrent, veníem a buscar-ne amb ferrades a la mina, per tirar-la a la comuna. Però quan va viure-hi ja la Sisca, no volia que la gent passessin. Farà uns 49 anys. I com que ja no era nostre, l'Alfredo va deixar d'entrar-hi per netejar-la i es va deixar córrer.

Després, al fer-se el carrer nou, es va acabar de perdre del tot. Tu ja no la pots haver vist rajar mai, però els anys que plou, a la rasa encara es veu la humitat i un rajolinet. No era una mina que hi hagués molta aigua, però sempre rajava poc o molt. Pel que servia, sobre tot,

to 1876	Pair	Pair	Pair	Pair	Pair
Large 24	3	cartons	2	13 1/2	11 1/2
Small 22	1	@			16
8	3	cartons			22
15	1	@			2
23	1	@			17
Large 1	1	@	S. M. &		27
2	1	@			11
14	1	@			13
22	3	cartons	S. M. &		26
28	3	cartons			27
2	1/2	@			6
16	1	@	S. M. &		13
16	1/2	@			21
21	3	cartons			26
28	3	cartons	14 1/2		7
1	3	cartons			10
16	2	cartons			20
16	3	cartons	S. M. &		24
22	3	cartons			2
27	3	cartons			10
3	3	cartons			58
16	3	cartons			16
14	3	cartons			4
14	3	cartons			23

era pels veïns, que hi venien a rentar la roba.

J.- El forn era al mateix lloc on es ara. Al damunt del forn, on ara hi ha el garatge, bé, una part, ja que la resta s'ho va endur el carrer, es on hi deixàvem els feixos de llenya i a sota sempre hi van haver els "tocinos". La gent portava els feixos i els deixava aquí al carrer. Després els havíem d'entrar, ja que si estaven mullats o havia plogut, s'eixugaven millor. Tot sempre n'era ple, a l'entrada, per tot arreu...

El damunt del forn l'aprofitaven algunes veïnes, com ara l'àvia del "Pep Serres, la de la Matilde "Domingo" i la meva, que cada dia hi baixaven a cosir. Hi tocava el sol i per sota, hi estaven calentes.

A.- També hi havia una glorieta de pedra i a l'estiu s'asseien allí. Hi teníem tot de pedra tosca i estava ple de flors.

J.- On som ara, el que que era diferent és que on hi ha ara la finestra d'aquí el menjador, abans hi havia una porta que no es tancava ni amb clau, sinó amb dues baldes per dins i un forroll. Era l'entrada. El menjador i la cuina eren aquí al darrere, tot molt petit.

P.- I el forn, quan va començar a funcionar?

J.- El padrí, després de la guerra dels carlistes, va anar a Reus a aprendre de pastisser i llavors li van posar la pastisseria aquí. Quan va començar, tenia 23 anys.

A.- El pa el van començar a fer el 1860.

J.- El padrí, en Policarpo, es va casar i el meu pare, en Ceferino, va continuar amb la pastera.

M.C.- "Quins noms més catalans: el vell, Policarpo, el pare, Ceferino, l'Alfredo i ella, Juanita."!!

(Ens fem un tip de riure però, la història ha de continuar)

J.- Primer pastaven a mà. Tenien un pastisser d'un altre poble per ajudar. El meu sogre també hi va ser. Després, l'any 1921, quan van posar la electricitat al poble, el meu pare va comprar la màquina i es va deixar de fer-ho així..

Al forn hi cremaven feixos de pi que la gent portava. Tant podia ser com a pagament del pa o de farina o perquè els els paguessin (els menys).

El pa i la farina també es pagava amb avellanes després de la collita. En aquest llibre és on el padrí hi ho apuntava tot.

MARÇ 2008

Matilde Olla (Foto cedida per M. Carme i Alfredo).

Més tard, l'Alfredo, ja va canviar per la clofolla. Vam continuar, encara, amb en Xavier, de jovenet, ja que li agradava. Fins i tot va començar amb una mica de "reposteria". Les últimes coques adobades van ser les del bateig de la Maria de cal Savall. L'any 1974 o 75.

P.- Tornant a la casa pairal, a part de la Francisca i el Cinto, que jo vaig conèixer, qui hi havia viscut, abans?

J.- La Maria Olla, filla de l'hereu, el Josep Olla.

M.C.- La Francisca van comprar aquesta casa més o menys l'any 1955, abans de casar-nos l'Alfredo i jo.

J.- Quan es va morir el papa, al 1955, ja l'havien comprat.

M.C.- La Maria Olla, quan van anar a viure cap a Les Borges, o una mica després, van vendre els "interessos" a ca l'Aleix i també van vendre la casa. Ho van vendre tot.

J.- El nostre pare va anar a les Borges per veure de quedar-nos-la nosaltres, però van dir que no, que ja havien donat paraula amb a Cal cinto. El pare li hauria agradat que no sortís de la família i poder tancar la porta allà, al carrer.

P.- I la Roser i en Joan Josep,

quin any hi van vendre, aquí?

M.C.- No ho se ben bé. El nen del Xavier, quan va començar a pujar devia tenir uns 6 o 7 anys. Ara en té 17, doncs, compta... 10 anys ja els deu fer.

J.- Primer s'hi van posar tal qual, després van fer la façana i per últim, obres per dins.

P.- De fotografia antiga, que en teniu cap, de l'hort i de la casa?

M.C.- Doncs no, la veritat. Les que podem tenir, eren del Xavier quan era petit, però llavors hi vam fer aquí al davant una granja de pollastres, que en aquella època ens van convèncer de que havia de ser el negoci del segle i vam cobrir tot l'hort, que va resultar ser una gran "rucada", i no es veu res.

J.- Jo, em sembla que en tinc una de quan tenia 6 o 7 anys. Però, no es veu gaire cosa.

* *

Apago la gravadora. Em parlat de tot. El temps ha passat volant. S'ha fet fosc. Ens acomiadem i surto a l'hort i per aquell túnel mig fosc, que tantes vegades, de petita, havia recorregut, cada tres dies, al anar a buscar el pa i tornar, menjant-me la torna.

■ ■ ■

Les plantes dels nostres carrers

CAPÍTOL I PLANTES DE LA PLAÇA DE LA VILA

La redacció

És en el moment en què s'efectua una remodelació dels carrers quan els diferents pobles i ciutats aprofiten per donar un toc més personal als espais destinats a la vida social. En aquest sentit es busquen espècies vegetals que s'adaptin bé a tres condicions: el poder viure en un espai reduït de terra, que necessitin poc consum d'aigua i que siguin resistents a baixes temperatures. En aquest i en els propers números de la revista donarem a conèixer el nom de les plantes que configuren els diferents espais verds del nostre poble de la mà del Paco Mestre.

Nom científic: *Dracaena indivisa*
Nom català: Dràcena
Família: Agavàcies
Origen: Tropical

Nom científic: *Chamaerops excelsa* (altes)
Nom català: Chamerop
Nom científic: *Trachycarpus fortunei*
Nom català: Palmera de la fortuna
Família: Palmaceae
Origen: Austràlia, Xina i Japó

Nom científic: *Chamaerops humilis*
Nom català: Margalló
Família: Palmaceae
Origen: Conca mediterrània

Nom Científic: *Cycas revoluta*
Nom Català: Ciques
Família: Cicadàcies
Origen: Àfrica i Àsia

Nom científic: *Polygala myrtifolia*
Nom català: Poligala
Família: Poligalàcies
Origen: Amèrica del Nord

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Dietètiques Cabré, C.B.

p
eso
forma

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Any jubilar de sant Fructuós, Bisbe i dels seus Diaques

El Rector

El nostre Arquebisbat de Tarragona ha publicat un tríptic per explicar què és el significat de l'Any Jubilar i donar a conèixer les diverses activitats d'aquest any.

Fructuós era bisbe de Tarragona vers la meitat del segle III, en temps dels emperadors Valerià i Gal·liè. Com es va negar a fer sacrificis a les divinitats del imperi, va ser condemnat a mort juntament amb els seus diaques Auguri i Eulogi. Les actes autèntiques del seu martiri ens el presenten serè i ple de pau: « Em cal pregar per l'Església Catòlica, estesa d'Orient fins a Occident ». Quan la foguera va crenmar les cordes que el sostenien va quedar en actitud de pregària. El seu martiri va esdevenir el matí del 21 de gener de l'any 259, ara fa 1750 anys. L'Església de Tarragona ha mantingut sempre viva la seva memòria.

El papa Benet XVI ha concedit a l'Església de Tarragona la gràcia de la celebració d'un any jubilar amb motiu de la commemoració dels 1750 anys del martiri de sant Fructuós i dels seus diaques sant Auguri i sant Eulogi.

Aquest any és un temps de gràcia per a tots els fidels de la nostra Església. L'any jubilar ha començat el 21 de gener de l'any 2008 i acabarà el dia de l'any 2009.

Les Actes del martiri de sant Fructuós són un document contemporani als fets que es relaten. Són un document hagiogràfic capital per l'estudi del cristianisme primitiu hispànic.

Un dels objectius d'aquest any és aproximar més la figura dels màrtirs tarragonins a tots els cristians, en primer lloc als de la arxidiòcesi de Tarragona. També renovar el desig de donar testimoni de Crist en el nostre món amb alegria i fortalesa i amb servei als més pobres i marginats.

Els llocs jubilars principals són la Catedral i l'amfiteatre de Tarragona. A la nostra parròquia hi ha intenció d'organitzar una anada a Tarragona per celebrar aquesta any jubilar de sant Fructuós.

■ ■ ■

Setmana Santa Andalus

Maria Rufina

Era Setmana Santa en una ciutat andalus. Una colla de nois joves varen demanar al Sr Rector de la seva parròquia si els deixava preparar el Sant Sopar del Dijous Sant a la Plaza Nueva (Plaça Nova). Com que la resposta va ser afirmativa, tot el jovent es va posar a treballar per preparar tot allò necessari: la taula, les cadires, els estris pel sopar, els vestits dels apòstols, etc.

El dijous a la tarda, un cop estava tot preparat, es va posar a ploure i ho va continuar fent tota la nit. Els nois van haver de desmuntar tot el que havien preparat i el sopar no es va poder fer, ja que la plaça era a l'aire lliure.

El divendres feia bon temps i els nois van anar a demanar al mossèn per fer el sopar el divendres:

Nois: "Senyor Rector, que ho podríem fer avui?"

Sr Rector: "Avui? No, el sopar és el dijous i avui divendres és el Sant Enterrament. No lliga això. No pot ser de cap manera: el sopar és el dijous i no el divendres!!

Nois: "Va Sr Rector que ja ho tenim tot preparat,

hem fet les despeses i tenim totes les coses apunt. Si us plau! Digui que sí!!

Tant van insistir els joves que el mossèn al final ho va consentir, però els digué que mentre ells feren el sopar a la Plaza Nueva la processó dels Sant Enterrament començaria a l'altra punta de la ciutat i quan la processó arribaria a la plaça el sopar ja hauria d'haver acabat.

Els joves es comprometeren a fer-ho així i tot va quedar resolt.

A les deu de la nit va començar la processó. Primer va sortir el Sant Crist i al seu darrera la Mare de Déu del Dolors i quan aquesta estava baixant les escales de l'església (pensem que estem en un poble d'Andalusia), un jove li cantà una saeta que diu així:

Ay Virgen de los Dolores!
no llores ni tengas pena
que tu hijo en la Plaza Nueva
aún se está tomando su cena.

La cultura de la mort

Mª Anna Vernet i Ferré

A mitjans del mes del desembre recent acabat, aquestes persones tan especials que legislen des del Congrés dels Diputats han dictaminat que a partir d'ara tots els pares o els avis que donin un "bolet" a un dels seus fills o néts passin a formar part del grup social dels delinqüents. De ben segur que les presons s'ompliran de gent decent.

Un bolet o una patacada a l'infant rebel i desobedient, donat quan ja s'han esgotat totes les altres formes de correcció, és ja un greu delicte social.

Per contra, assassinar a un infant indefens uns mesos abans de néixer no és cap delicte. Tot el contrari: és un avenç de la societat!

Per més que penso que el dret a l'avortament no existeix perquè ningú té poder per eliminar la vida d'un altre en cap estadi de l'existència, i així ho proclama la legislació i la Constitució, exigim almenys que es compleixi la llei de la despenalització en tres supòsits; és el mínim que podem fer.

A Madrid, a Barcelona, a tota Espanya, amb l'aplaudiment dels Governos, de molts dels parlamentaris i de part de la societat que "passa" olímpicament de tot, s'assassina diàriament a centenars

d'éssers no nats que esperen veure la llum de la vida i no poden defensar-se. I em refermo amb la paraula assassinar, perquè aquesta és la realitat. "D'interrupció voluntària de l'embaràs" res de res. Interrompre implica generalment poder continuar un procés després d'un interval de temps, i l'embaràs quan es

talla ja mai podrà acabar amb el naixement d'una nova vida; ni és voluntària en el major nombre de casos, ja que darrera d'un avortament sempre hi ha una violència

es de la seva decisió.

Parlar d'avortament sense parlar de l'ésser que ha mort és una immensa hipocresia; la mateixa que oblidar-se de la dona sola, angoixada per la responsabilitat i les seqüeles de la maternitat imprevista, sense ajudes ni alternatives als seus problemes tan reals i tot sovint tan dramàtics.

I com deixar de parlar dels "infanticidis" (així els ha qualificat l'Associació espanyola de Pediatria) comesos amb fetus de més de 22 setmanes de gestació que en res es diferencien dels neonats prematurs que habitualment són atesos a les unitats neonatals de tots els països avançats! La salvatjada d'aquests

avortaments, amb els fetus prèviament cremats amb solucions de sal o enverinats amb digoxina, i trossejats i estripats per a poder ser extrets del ventre de la mare o provocar el part, no seria permesa en cap animal.

Som conscients que la majoria de les bèsties estan més protegides que l'espècie humana?

És molt probable que si destrosséssim qualsevol ou d'au ens portes-

sin a judici i acabéssim penats;

si destrossem un ou humà (l'embrió) serem considerats uns progressistes. Quin cinisme!

On són els gran defensors de l'ecologisme, els opositors a les curses de braus, els defensors de la Natura, els paladins de les causes dels més dèbils?

contra la dona que l'empeny a desfer-se del fill.

En un avortament hi ha sempre dues víctimes; el nen que deixa d'existir i la dona que haurà d'assumir per sempre la responsabilitat i les conseqüències

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Quanta hipocresia!

I per a obtenir més guanys aquestes clíniques ni tan sols es molesten en portar els òrgans extrets als crematoris de restes sanitàries com la llei mana. Resulta més barat fer funcionar les trituradora i llençar els fetus trossets a les escombraries com és el cas d'una clínica avortista de Madrid, propietat d'una de les dones que es dediquen a la política i que més criden a favor dels drets humans.

Com podem permetre que les autoritats polítiques i judicials facin la vista grossa i siguin còmplices amb el seu silenci davant l'incompliment de la legislació vigent!

Si hi ha una llei, cal que es compleixi i no deixi de ser un colador per l'exclusiu i lucratiu servei dels centres avortistes!

Estan tan segurs de la impunitat de que gaudeixen que s'ha donat el cas de l'anomenat "doctor"? Morin que fins i tot va portar als tribunals als representants de les organitzacions E-cristians i "Hazte oír" per haver presentat a la Justícia els fets que actualment es jutgen.

Algú amb dos dits de cervell pot creure que en el 97% dels casos d'avortament provocat, que és la raó que aporten els "doctors-mort" amb falsos informes de pseudo-psiquiatres firmats en blanc, estigui en perill la salut de la dona gestant? És que la Medicina actual encara està en fase embrionària?

Seria molt més HUMÀ que els diners destinats a subvencionar els centres que es lucren amb avortaments il·legals es destinessin a ajudar les dones embassades amb problemes físics, materials i anímics; l'experiència demostra que si a una gestant se li explica què és un avortament, com es fa, els greus problemes de salut psíquica que arrossegaria tota la vida i se li dona l'ajuda que necessita, segueix endavant amb l'embaràs i porta un fill al món.

La Consellera de Salut ja ha anunciat més ajudes als centres i a les dones que vulguin avortar. L'ajuda a les mares que volen tenir el fill serà zero.

La fundació PRO VIDA de Catalunya, durant els 19 anys d'existència, ha ajudat a 5.572 dones, han nascut 4.438 infants que en un principi no havien de néixer i un total de 16.422 persones auxiliades, la majoria altres fills de la mare i familiars. Només durant el 2006, 396 dones van ser acollides i ateses durant la gestació, el part i després del part. I això ho ha fet una Fundació petita, de la qual la majoria de lectors no n'han sentit parlar mai, i que es nodreix, bàsicament, de les aportacions dels seus associats.

I aquesta no és l'única associació que treballa en aquest camp. Coneixeu la Fundació VIDA, la "RED MADRE", l'associació "MADRINA", i tantes altres, sempre d'iniciativa privada?

No n'hi ha prou en no quedar-nos indiferents al pensar amb el més d'un milió de no nascuts que han estat sacrificats durant els anys que la mala aplicació de la llei d'avortament espanyola ha portat el país a aquesta cultura de la mort.

Siguem progressistes de debò, no de pantomima! Lluitem per la VIDA!

Apartem-nos d'aquesta societat que permet tal genocidi; societat molt tecnificada però anestesiada moralment; ben alimentada però irresponsable; solidària amb els "telemaratons" però pregonament cruel amb els éssers més indefensos. Una societat hipòcrita i culpable en la que TOTS, uns per acció, altres per omissió o indiferència, som responsables d'aquest drama.

Cal que ens mentalitzem i col·laborem dins les nostres possibilitats amb les organitzacions que treballem a favor de la mare gestant. Això és el PROGRÈS. No fer res és un retrocés de la civilització, és tornar a la Prehistòria.

■ ■ ■

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic: alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

**P
L
A
C
I
T**

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

Records

Xemeneies de fum per al record

Ahir pujant de Reus, em va agradar molt perquè vaig veure moltes columnes de fum. Tot pujant de l'Aleixar a Vilaplana, a peu de carretera, vaig trobar la Patona fent foc o fum: cremava fullaraca d'avellaner. Fins i tot vaig obrir la finestra del cotxe per olorar l'olor del fum. Em va recordar quan de petit, jo i les meues germanes Antoni i Josep Maria anàvem a cremar fullaraca a la Paret Blanca, ara del Joan Llauredó, al Coll Blanc, a la Devessa o al tros de la Malena, avui del Ricardo Llauredó (llampec).

Doncs el que deia, que fa tants i tants anys que en aquests temps s'ha cremat fullaraca; si més no hauríem de remuntar-nos als primers anys que vam plantar avellaners a Vilaplana, cap a principis del 1800, si no recordo malament, d'haver-ho sentit explicar a algun pagès. També recordo que fa sis o set anys enrere feia més fred que en aquesta època: nevava i glaçava durant força dies. Amb el que ha canviat el clima, ja fa uns hiverns de pa sucats amb oli. Però aquesta tan sols era una de les moltes feines que es feien al tros. Després venia l'esporgar, abonar, llaurar, esporgar oliveres cap a Setmana Santa... i els avellaners després de les oliveres. Temps de regar – no parlo de la verdura perquè ho allargaria massa i tampoc hi entenc gaire – i després venia el setembre, altre cop pluja, que venia acompanyada per algun que altre "plujot" a l'època de les avellanes. Altre cop venien les olives, feina molt feixuga, molt de fred i al camp d'un temps ens remuntem al principi de l'article; xemeneies de fum, la Patona...

Jaume Queralt Mestre
(gràcies, Meli)

Casal de Vilaplana,
16 de febrer de 2008.

Les Cròniques Endiablades (XIII)

Lo Pep Pelat

Déu

Un servidor, tot i que vol ser polit, sempre ha fet servir aquella expressió tan nostra i escatològica, tan inconscient com irracional, tan innocent com incisiva, tant contundent com expressiva, tant espontània com inconsistent, a saber: "mecagondéu". ¿Que per què? No ho sé gaire, és una expressió encunyada pel poble i que, al marge de ser una vulgaritat convida a fer una reflexió. Que ningú se'n senti ofès, per aquest renec, perquè n'hi ha de molt pitjors. Tinc un amic -hauria de dir tenia perquè ja no és entre nosaltres- que deia de la gent d'aquesta vila que quan reneguen són com metges (per allò de les vísceres). Tot plegat no sé si fa gaire gràcia però un servidor hi vol veure un rerefons d'anticlericalisme, en el fenomen. Tinc un altre amic -aquest, gràcies a Déu, tot ple de vida- que es confessa agnòstic, és molt crític amb tot però també molt respectuós amb les creences d'altri, per això no diu mai renecs de caire teològic i molt menys escatològic, però diu que qualsevol mortal que fos bona persona ho faria millor que Ell. Un servidor, que és "creient", sosté, amb una supèrbia que fa feredat, que som fills d'un déu menor. Si no fos així, és a dir, si no fos creient, etapa que encetarà probablement a l'any que ve, l'enunciat seria diferent, a saber: Contra la religió. ¿Que per què? perquè la religió ens capa. A la persona religiosa li és molt difícil de tenir personalitat pròpia perquè no pensa per

sí mateixa i a més, es creu poseïdora de la veritat. La religió limita perquè posa límits a l'humanisme, que és l'únic objectiu que la justifica, no pas la salvació, que de salvar-nos no ens salvarà ni Déu. L'experiència religiosa no té cap valor, només té sentit. El cristianisme és bo en l'essència però dolent en l'existència perquè si aporta uns valors universals i atemporals, que sí que ho fa, són, tanmateix, insuficients i, doncs, limitadors. És evident que la Palestina ocupada del segle I i les catacumbes ens són massa llunyans. El cristianisme superà el judaisme pel que fa a l'esperança pels damnats, que en som tots poc o molt per la nostra condició humana, però no dona resposta als grans reptes de la societat del nostre segle. El projecte cristià està esgotat. L'Islam encara ha estat pitjor perquè representa la involució. Allò que pretesament va aportar el Profeta ja estava abastament superat per Jesús, en canvi, hi afegeix un concepte verinós i retrògrade: l'odi a l'infidel, és a dir, a nosaltres, judeocristians, i, encara més, als ateus. Un servidor, que és apòstata, és a dir, que ha renunciat, mitjançant els canals legals que l'Església preveu, a la fe i als sacraments catòlics, si fos musulmà, ja estaria condemnat a mort per aquest fet (i vés a saber si no n'estarà ara, després d'això...). Les religions teocràtiques estan en crisi a l'occident, però el fet religiós va molt més enllà dels déus. Així, trobariem religiositat, i molta, a les bases dels partits polítics, dels sindicats,

d'algunes filosofies, pseudociències, supersticions i, a casa nostra, sobretot n'hi trobariem a l'afició del Barça. Ara, el déu més adorat i exitós de tots des de l'antiguitat és un del que Javè ja se'n sentí gelós, tal com explica l'Èxode: el vedell d'or. Tots aquests corrents religiosos "mundans" no són ni millors ni pitjors que els teològics. De tots ells salvaria, això sí, el budisme perquè no serveix cap déu -cap d'ells no s'ho mereix- i sí que serveix l'home, tot despullant-lo de la immundícia del desig.

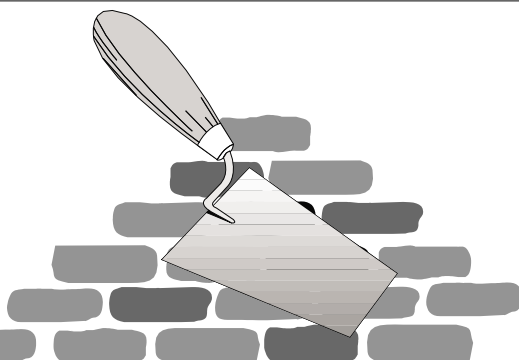
Pàtria

Aquest és el segon concepte castador de l'ésser humà, i poca gent hi ha que se n'escapi. Un servidor, per descomptat, el té molt superat aquest concepte, malgrat que ha de fer un aclariment i això sí que el desproveirà de l'escassa virtut que hom l'hi hagi pogut atribuir, en canvi, el convertirà en un ésser absolutament vulgar, decebedor, primitiu i abominable. Sí, ho confesso, quan deia "pàtria" veia un nom escrit en un cel blau i immaculat com el que devia veure Constantí el Gran en el cel de Bizanci, amb la diferència que en el seu cel (d'un servidor) hi deia "Espanya". Conyes a part, ¿no és ben estrany que encara quedin espanyols en aquest país, després de l'amor que ens demostra i ens ha demostrat l'estat espanyol? I segona pregunta retòrica: ¿fins quan se'n sentiran, malgrat el patent masoquisme

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

general? i encara una tercera ¿restarà temps per representar el tercer acte d'aquesta comèdia? M'explico; en el nostre teatre hi va haver un primer acte representat per una nació molt forta, molt rica i molt plena, la riquesa de la qual era la seva gent: Jaume I, Roger de Flor, Ramon Llull, Pau Clarís, Desclot, Metge, Turmeda, Roig, Martorell, etc, etc... i també per les seves institucions: el Consell de Cent, el Consolat de Mar, la Generalitat, el Comptat, on el rei pagava impostos, poca broma, sis-cents anys abans de la Revolució Francesa... (the greatest nation in the world, explicà Pau Casals enfront de l'ONU..., els membres de la qual -no se'n podia esperar menys- li'n somrigueren la lliçó magistral entre incrèduls i ignorants...) Déiem que el rei, els comtes-rei, per ser més exactes, els pagaren fins a Alfons el Magnànim, fins l'arribada dels Trastàmara i Ferran d'Antequera en concret, el qual s'hi negà en rodó (eren castellans, és clar...). Allí va començar el segon acte, basat en l'anorreament polític i la colonització. Un servidor està convençut que aquest acte toca la seva fi i que el taló ja està baixant. El tercer acte ja no cal ni que l'expliqui, perquè a la història sempre ha estat igual. O bé, l'explicarà per si li cal a algú. En tot procés de colonització que es preui, hi ha tres etapes, a saber: Primera, anihilació o anorreament del colonitzat. Segona, espoli de la colònia. I tercera, ací hi ha dues possibilitats: l'abandó de la colònia o la rebel·lió dels criolls. Aquests, inicien un procés més o menys violent d'emancipació respecte a la metròpoli, procés en el qual els indígenes no hi tenen part, o ben minça, excepte si peten, és clar, aleshores en són carn de canó. ¿Cal que continuï? Estalviem tinta i despeceguem imaginació. La pregunta que formulava un servidor era: ¿Hi haurà temps per la emancipació colonial abans que ens so-

brevinguin els estralls del canvi climàtic, de la crisi energètica, de la política de blocs, de la depressió mundial, del canvi d'ordre, de la guerra total o de l'Apocalipsi, en termes cristians? Ai, quin canigüeli que m'agafa, perquè si la resposta fos afirmativa, malament, però si fos negativa....

Rei

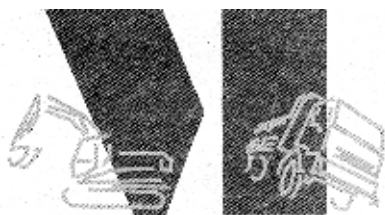
Servidor volia explicar-los un un conte, un conte que als més grans els sonarà: "Una vegada n'era un rei que tenia el nas vermell, quan bevia de la bota, no en deixava ni una gota i a més, quan la deixava anar, els súbdits sempre li reien les gràcies. Aquesta darrera part també pot sonar als més joves... El rei d'Espanya segurament que deu ser un bon jan, i es deu creure que serveix una causa noble, però un servidor és del perer que si ha servit per fer quelcom (qüestionable) és cosa del passat i ja, poca cosa més pot aportar a la societat que no sigui carnassa pels mitjans. L'anecdolari del monarca és extens i no té desperdici, però el "por qué no te callas" és difícil de superar. Tanmateix, es comprèn que els espanyols no gosin a exigir o suggerir-li la jubilació, perquè l'alternativa successòria ja se sap quina és. L'aspecte successori és un dels inconvenients de les monarquies. I poca cosa més. Abans, però, d'acomiar-me de vostès, abnegats lectors, no sense desitjar-los una bona pasqua (perquè el nadal ja va passar, que és quan s'havia de publicar aquest escrit i no es va fer -diuen- per manca de espai), volia explicar-los una història, no una història de ficció sinó una història de la Història: Benito Juárez, era un polític mig indi i liberal mexicà del s XIX, pare de la constitució del 1857. Arribà a ser president de Mèxic i, tan assenyat, que pretengué que es condonés el deute del seu país

amb França, de fet, deixà de pagar-lo. Tot això, sumat a la seva política anticlerical, dispararen els mecanismes bèlics occidentals i es preparà una invasió per part d'una aliança d'estats europeus: Anglaterra, França i Espanya. Les forces espanyoles estaven comandades pel general Prim. Aquest, tan bon punt arribat a Mèxic s'adonà de la situació d'injustícia a què estaven sotmesos els mexicans i desertà de la causa, refugiant-se a l'Havana. Mentrestant, els aliats imposaren als mexicans un rei, l'emperador Maximilià, un personatge d'uns valors i un humanisme extraordinaris, reconeguts per tothom, un bon home que, content i enganyat, es cregué que servia una causa molt noble. Amb el temps, els anglesos, amb una manca d'interès patent, acabaren per retirar-se i signaren, conjuntament amb els espanyols un acord de pau a Soledad. Els francesos es quedaren, però finalment, la resistència de Juárez acabà per dominar la situació i foren foragitats. L'emperador Maximilià acabà afusellat per ordre de Juárez. Fins ací la seqüència lògica dels fets històrics. El que no s'ha dit gaire és que, mort Maximilià, el seu cadàver fou visitat per Juárez, el seu executor... Juárez, que no l'havia vist mai i per tant, no el coneixia personalment, el va visitar per retre-li homenatge, en reconeixement de la seva humanitat i bona fe amb el màxim respecte. M'abstindré, donada la crema i el pa que s'hi dóna, de fer més comentaris ni comparances, no fos cas que acabés sent el visitat un servidor de vostès...

Si aquesta crònica ha perdut frescor ja els he explicat el motiu. Lo Pep Pelat els demana sinceres disculpes

■ ■ ■

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

Els Avencs de la Febró

Ester Borràs Gjol

L'excursió surt del refugi de la Mussara, on podem arribar en cotxe, o bé a peu pujant des de Vilaplana pel camí de les Tosques.

Sortim de darrera el refugi cap a la carretera TV-7093. La seguim cap a mà dreta, seguint les marques del GR 172 (franges vermelles i blanques) i arribem a la cruïlla amb la carretera T-704. La creuem i davant mateix veiem una pista. Aquesta pista es converteix en un sender (just al costat d'un dipòsit rodó d'aigua), que va pujant fins a enllaçar amb una altra pista. Anem cap a l'esquerra. Ara estem seguint les marques del GR 7.

Arribem al pla (o coll) de l'Agustenc, on hi ha un pal indicador de Turisme de Catalunya (plaques verdes) on diu: La Mussara – La Febró – Mont-ral – Arbolí. Agafem direcció cap a la Febró i, per tant, abandonem el GR i agafem el PR-C-87 (franges grogues i blanques). Deixem la pista per on anàvem i ens endinsem per un senderó que cada vegada és més planer; de tant en tant, també hi ha unes marques de color verd.

Arribem al damunt dels Avencs. Al nostre davant veiem part del Montsant, la Febró i els Motllats. Seguim les marques del PR que ens fan baixar una mica. Veiem una fita que marca l'inici d'un senderó a l'esquerra que, passant per la roca, ens permet baixar a l'entrada de la canal dels Avencs. Ens endinsem entre les dues parets. Al cap de no res serem a l'entrada de l'avenc principal, on fa falta frontal o llanterna per endinsar-s'hi.

Un cop hem visitat i hem sortit d'aquest avenc, podem caminar una mica més endavant, per acabar de gaudir de la bellesa del lloc. Tot i això, en arribar al final haurem de girar cua, ja que no hi ha sortida. També es pot ampliar la visita anant a la canal paral·lela. Per accedir-hi, cal sortir de la que acabem de

visitar i, en lloc de tirar amunt, a la dreta, per on hem baixat, caldrà anar cap a l'esquerra i passar un collet.

La tornada cap al refugi la farem pel mateix lloc per on hem vingut, fins arribar al pla de l'Agustenc (amb el pal indicador "La Mussara – La Febró – Mont-ral – Arbolí"). A partir d'aquí, podem anar directament a la Mussara seguint el PR-C-87 per pista. Passem pel costat d'una bassa i fem cap a la carretera T-704. La seguim cap a l'esquerra. Al cap de poc arribem a la cruïlla amb la carretera que porta al refugi i al poble de la Mussara.

Mapa utilitzat: Muntanyes de Prades escala 1:25.000 Editorial Piolet.

I ara, per acabar d'arrodonir aquest itinerari tan fàcil, transcriu un fragment trobat a la Guia-itineraria dels llocs més pintoreschs de las serras situadas

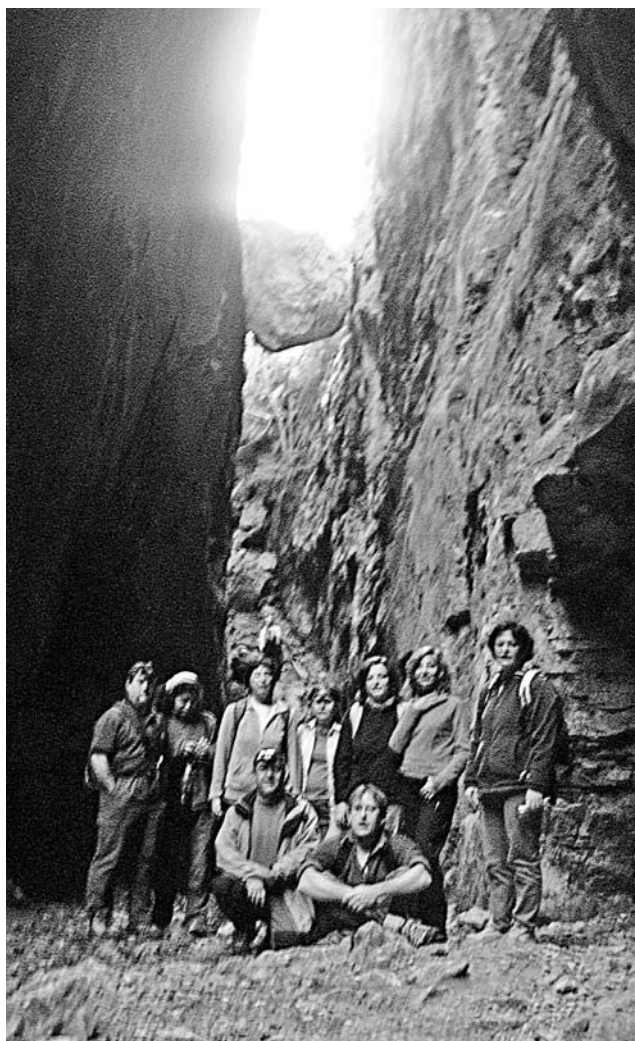
al noroest, nord y norest del Camp de Tarragona, d'Arthur Osona, publicada el 1900. L'autor hi copia les paraules de Pere Pagés y Rueda, de l'excursió que va fer amb el Centre Excursionista de Catalunya els dies 1, 2, 3 i 4 de juny de 1895.

"Fa 60 anys qu' aquest avench era quasi desconegut. Son únich habitant era un tal Joseph Ferrer y Grau (a) l' Ignés de Vilaplana, famós contrabandista, impertèrrit conspirador lliberal, que tan aviat hi amagava 'ls fardos de género fugint dels carrabiners, com hi amagava son cos fugint dels mossos de l'esquadra que l'empaytavan per tot arreu"

De les explicacions que Pere Pagés fa a continuació es dedueix que l'Ignés s'amagava a l'avenc que tothom visita actualment, ja que no tenia l'entrada a peu pla com ara, sinó que només s'hi podia accedir baixant pel tronc d'un pi i sortir-ne a través d'unes cordes que ell mateix havia instal·lat. També explica que el 1854, l'Ignés terraplenà part del fons de l'avenc per treure les estalactites que venia al Sr. Macià Vila, de Reus, per ornamentar els jardins de la torre que s'estava fent. I que més tard, "lo Joan Mariné (a) lo Joan del Mas, vehí de Vilaplana, terraplenà la rampa ó talús per la que hi baixen actualment los excursionistes que visitan aquell avench."

A l'avenc, segons Pagés, també s'hi havien preparat sublevacions i reunit celebritats:

"Més de quatre cops, sense saber d'ahon, compareixia disfressat á Vilaplana lo general Prim, y l'Ignés desseguida corria á amagarlo al avench, ahon hi eran cridats los capitosts polítics de Reus y demás pobles del Camp de Tarragona y Priorat pera coordinar lo plan de las sublevacions."

Herois de paper

Joan M. Rovira

Avui parlarem del novè art i que consti que no té res a veure amb la pujada dels preus. La novena posició en la llista de les arts (de forma no oficial) es reserva pel còmic i la relació entre aquest i el setè art és cada cop més estreta.

Els universos de paper aporten al cinema una font d'inspiració des de fa temps. Molts dels seus personatges han passat a ser membres de ple dret de la iconografia popular i per tant coneguts fins i tot per aquells que no han llegit mai cap de les seves aventures i si bé alguns el consideren un art menor el seu volum de negoci és realment suculent.

Proporcionen un marc èpic i espectacular tot representant la majoria de les vegades la clàssica història d'enfrontament entre el bé i el mal i les productores disposen grans esperances en ells per convertir-los en els productes que ens facin passar per taquilla. En aquest sentit procuren estrenar-les en els períodes de vacances i acompanyades de nombrosos productes de merchandising. I darrerament ens envaeixen, i si no ho creieu només cal que mireu els prestatges dels videoclubs o les cartelleres si voleu comprovar-ho. Fem una breu repassada per a principiants?

Resulten innegables les influències de la historieta gràfica en cintes com ara les notables Terminator (1984), Robocop (1987) o Darkman (1990) però aquests personatges no venien del còmic. Siguem puristes doncs.

Si bé durant molt de temps les dues arts van semblar ignorar-se, a partir de la dècada dels setanta comença a haver-hi les primeres adaptacions que perduren en la nostra memòria. Aque-

lla La Masa (1977) interpretada per Lou Ferrigno, una Wonder Woman o una triple dosis d'Spiderman de vestuari indescriptible foren els primers amb unes fronteres molt poc clares entre televisió i cinema ja que els capítols pilots de les sèries nord-americanes acostumaven a arribar aquí a la gran pantalla com a producció amb tots els drets o com a complement dels ja desapareguts programes dobles.

Però arribats a aquest punt, per fi li va tocar el torn a l'heroi per excel·lència i en forma de gran superproducció. No era el primer cop però si és la més recordada. Ni ocell, ni avió. Superman volava el 1978 amb el rostre de Christopher Reeve. Els vuitanta van veure tres seqüeles més de l'heroi blau i vermell cada vegada pitjors. D'altres personatges van fer el salt com ara Flash Gordon (1980) —es recorda més la banda sonora de Queen que altra cosa—, Supergirl (1986) o The Punisher (1989) però potser el més interessant i de més èxit fou Conan, el Bàrbar (1981) interpretat per un aleshores desconegut Schwarzenegger. Personatge de poques paraules i molt de múscul. Tot un encert a l'hora d'escollir-lo, oi?

L'esquema d'aquestes cintes acostuma a seguir un patró bàsic que encara podem veure avui en dia que, per altra banda, no resulta massa diferent a un esquema bàsic de guió. Una primera part de la pel·lícula reservada a explicar-nos la gènesis del personatge i les seves motivacions i temptacions, una segona part protagonitzada per la lluita contra el dolent de torn —normalment carn de manicomi però que, increïblement, en

cap cas és el dissenyador dels vestits de superheroï- i una tercera de resolució, la victòria del bé amb major o menor sacrifici, acompanyada d'una cloenda que acostuma a deixar clar que el que és heroi seguirà sent heroi i és que si la cosa rutlla, una segona o tercera o quarta part no fan mal a ningú —si obviem els soferts espectadors—

De tota manera la relació no era de moment massa fructífera ni creativament ni econòmicament. La DC —propietària de Superman i una de les dues grans editorials nord-americanes amb la Marvel— tornaria a controlar els noranta gràcies a Batman (1989), un superheroï que de la mà de Tim Burton s'adeia molt més als nous temps: fosc, taciturn i venjatiu, una visió molt allunyada d'aquella sèrie —amb pel·lícula inclosa— dels seixanta que vam tenir l'oportunitat de gaudir als inicis de TV3 amb els seus crash, bang i crouch.

Aquest èxit va animar a les productores i Dick Tracy (1990), Rocketeer (1991), La Sombra (1994) o The Phantom (1996), superheroï sense capacitat de volar de forma autònoma, s'estavellaven en crítica i públic. En l'època daurada dels videoclubs, moltes altres produccions d'escassa qualitat —com devien de ser!— arribaven directament en VHS. Sempre hi ha excepcions i els Men in Black (1997) o Blade (1998) aconseguiren notables adaptacions, fins i tot superiors a l'original.

Bé, ara ja comencem a poder parlar de tu a tu amb el marrec que hem d'acompanyar al cinema. Com continua aquesta relació en el segle XXI? La resolució en el pròxim número d'aquesta col·lecció.

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGE I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, 2, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44 - Fax 977 32 64 58

ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

Neix PREMSA LOCAL DEL BAIX CAMP

La Redacció

Dotze publicacions locals del Baix Camp s'han constituït sota el nom de Premsa Local del Baix Camp.

Formen part d'aquesta entitat les publicacions següents: Lo Collet (Coldejou), El Lledoner (Riudecols), Els Porxos (Montbrió del Camp), La Borja (Les Borges del Camp), L'Informatiu d'Alforja (Alfotja), Cronosport (Vilaplana), L'Om (Riudoms), La Crifolla (L'Aleixar), Lo Floc (Riudoms), El Replà (Vinyols i els Arcs), Revista Cambrils i Lo Pedrís (Vilaplana).

Premsa Local del Baix Camp neix amb la voluntat de protegir els interessos de les publicacions associades que tot i tenir periodicitats diferents tenen com a objectiu comú informar de primera mà de tot el que passa als respectius municipis i al mateix temps, recollir i conservar la història i les vivències dels antics i dels actuals vilatans.

D'altra banda, l'associació ha de servir com a punt de trobada de noves propostes comunicatives a nivell comarcal. Cal recordar que aquestes publicacions ja fa tres anys que estan funcionant con a col·lectiu, realitzant reunions periòdiques a les seus de les diferents publicacions. Fruit d'aquestes reunions, ara fa dos anys, ja van organitzar l'exposició fotogràfica Visions Locals, que es va exposar de manera itinerant per tots els pobles de la comarca on hi tenen la seu les publicacions associades.

La creació de Premsa Local del Baix Camp suposa una experiència inèdita a tot Catalunya dins l'àmbit de la comunicació i es dona en una comarca, el Baix Camp, força rica en publicacions locals.

Taller d'ocupació Energies Renovables a Vilaplana

El passat 28 de desembre a la Casa de Cultura de Vilaplana va tenir lloc la inauguració del taller d'ocupació "Energies Renovables" impulsat per l'Organisme Autònom de Desenvolupament Local de la Diputació de Tarragona i finançat pel Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya amb una subvenció de 317.401,12 euros.

El taller d'ocupació Energies Renovables consta de dos especialitats de formació, electricitat i lampisteria, i té per objecte la formació durant un any 16 alumnes treballadors en l'aplicació i aprofitament de la energia solar i eòlica a instal·lacions fotovoltaiques, tèrmiques i eòliques. Però la finalitat es donar sortida al món laboral els alumnes treballadors, preparats per realitzar feines especialitzades.

Els alumnes que han assolit els objectius, al finalitzar el taller, reben un títol de capacitació amb energies renovables avalat pel Departament de Treball de la Generalitat i la Diputació de Tarragona, molt ben valorat en el sector.

La formació que reben els alumnes treballadors es teòrica un 40%, a més de la teoria pròpia a la especialitat, electricitat i lampisteria, es donen coneixements bàsics d'administració, riscos laborals, informàtica; i la pràctica un 60% en l'aplicació real a instal·lacions que realitzaran durant el temps que duri el taller.

El alumnes treballadors realitzen un jornada de vuit hores, de les 8 del matí fins les 3 de la tarda, de dilluns a divendres, també gaudeixen d'un mes de vacances i tenen un sou de 900 euros al mes.

La seu del taller es troba a la Casa de Cultura de Vilaplana, i a més dels 16 alumnes treballadors hi trobareu dos professors -un per cada especialitat-, un administratiu, el director del taller i sovint el personal de suport del AO Desenvolupament Local.

Aquest dimarts 8 de gener el taller va iniciar l'activitat, per tant sí aquests dies heu notat que hi ha més gent o grups de persones pels voltants del Casal, Casa de Cultura, es tracta dels alumnes treballadors i personal docent del taller d'ocupació "Energies Renovables" i estaran entre nosaltres durant tot l'any 2008.

Tomàs Bigorra Munté

Neteja i condicionament de les restes de la Mussara

La redacció

Com ja s'anunciava en el núm. 27 de la revista, han durat més de mig any els treballs de neteja i condicionament del nucli de l'antic poble de la Mussara. Ara podem veure les eres, les diverses cases i passejar pels camins i senderons que les uneixen tot evocant la manera de viure dels vells temps.

Més de 40 alumnes del CNL de Reus i parelles lingüístiques caminen per la comarca

La Redacció

L'excursió s'emmarca en l'agenda d'activitats programades per a l'alumnat del CNL i les parelles del "Voluntariat per la llengua"

El dissabte 26 de gener, part de l'alumnat dels cursos de català per a adults que ofereix el Centre de Normalització Lingüística de l'Àrea de Reus i algunes parelles del programa "Volunta-

riat per la llengua" van prendre part en una sortida a peu per conèixer una mica més la comarca del Baix Camp.

Amb el suport d'una tècnica del CNL i guia del GEPEC, entitat adherida recentment al programa "Voluntariat per la llengua", les 41 persones que es van inscriure a la sortida van caminar al matí des de Vilaplana fins a la Font Freda, passant pel camí de les Tosques. Al migdia, abans de dinar al casal de Vilaplana, van ser rebudes pel regidor de Cultura del municipi que els va regalar un llibre sobre la història del poble de la Mussara.

Aquesta sortida hivernal completa l'oferta d'activitats complementàries que el CNL de l'Àrea de Reus ofereix a

l'alumnat dels cursos i a les parelles lingüístiques de Reus, Cambrils i el Priorat amb l'objectiu de facilitar un espai de comunicació distès i relaxat a les persones que aprenen català i que volen practicar-lo sense complexos. Els voluntaris lingüístics també han pres part en el TELP (Taller d'espai lingüístic personal), un curs per adquirir recursos que ajuden a afrontar eficaçment situacions lingüístiques que ara com ara resulten incòmodes. A més a més, l'alumnat i les parelles lingüístiques també han fet una visita guiada a l'exposició que l'Obra Social de "la Caixa" munta cada any a la plaça de la Llibertat de Reus.

■ ■ ■

L'Alba Àvila guanya un dels Premis de la Fundació Montsant

La Redacció

La vilaplanenca Alba Àvila, que està fent 6è curs d'Educació primària, va ser una de les guanyadores, juntament amb 3 companyes més, d'un dels premis que anualment atorga la Fundació privada escola Montsant, Explic@m.com, i que estan destinats a fomentar el treball, la recerca i el coneixement de la nostra cultura.

El treball grupal i d'investigació versava sobre les estàtues, escultures i monuments urbans de la ciutat de Reus. Les quatre noies premiades van analitzar totes i cadascuna de les diferents estàtues i monuments que trobem per la ciutat reusenca, entre elles, cal destacar l'escultura anomenada "El Nucli", situada a la plaça del mateix nom, i que, com tots sabeu, és obra d'un dels il·lustres vilaplanencs: Salvador Juanpere.

Aquest fet va ser una sort per l'Alba, donat que va poder entrevistar a Salvador Juanpere, i aquest li va facilitar moltíssima informació sobre l'escultura, la seva construcció, ubicació, el seu sentit ...

Els premis van ser lliurats el passat mes de desembre del 2007, a la biblioteca comarcal "Xavier Amorós" de Reus. A l'acte hi van ser presents l'Alcalde de Reus, Sr.Lluís M.Perez, la Regidora de Cultura Sra.Empar Pont, i la Regidora d'Educació Sra.Misericòrdia Dosaigues.

Discurs inaugural de l'Exposició

La Redacció

Avui, segon dia de la Festa Major de St. Sebastià de 2008, en aquesta acolorida i càlida Sala Parroquial, en nom dels meus companys de la revista, voldria vertebrar el discurs inaugural de l'Exposició: "30 Portades per Lo Pedrís", en tres eixos fonamentals: 1er- Sobre els conceptes d'acolliment i de pertinença. 2on- Sobre la preservació del patrimoni artístic i cultural del poble. 3er- Sobre la participació ciutadana.

En quant als conceptes d'acolliment i de pertinença, que millor que apuntar-los aquí, en aquesta antiga Sala, de tants i tants entranyables records personals i col·lectius per molts de nosaltres: la TV en blanc i negre que compartirem plegats, el teatre, el préstec de llibres de la petita biblioteca de dalt, les representacions dels pastorets, l'aprenentatge de sardanes, el so repetitiu de la pilota de ping-pong, els jocs infantils i les excursions que muntaven el jovent del CAU, les controvertides i expectants Jornades Culturals, les edicions de la revista La Plana amb els meus estimats companys del Col·lectiu Llibertari... I multitud de xerrades i exposicions... de tota mena de tendències i colors. I tot, presidit per aquest preciós i vell mural costumista de Vilaplana que pintà en Sisquet Xacó, un dels millors artistes que ha donat la nostra vila.

Una Sala, la Parroquial, on els seus parroquians o, els qui no ho som tant o gens, des que arribà aquest petit gran home, a qui anomenem: Mossèn !, hem tingut sempre una càlida acollida, ja que les seves mans han estat obertes i generoses. Un petit gran home, sí, que sempre ha estat amantent a ajudar i col·laborar, amb independència de qualsevol ideologia o creença ja sigui profana o religiosa. I d'aquesta forma, ell, a poc a poc, i sense fer gaire soroll - com quan comparteix afablement el joc de cartes al caliu de la sobre taula del cafè del poble - ens ha fet sentir com a pròpia aquesta Sala que, ara i aquí, tornem compartir. I per aquests sentiments d'acollida i pertinença vers aquest espai popular, benvolgut Mossèn, et donem infinites gràcies.

En segon lloc, i respecte la preservació i conservació del patrimoni cultural i artístic de Vilaplana, cal remarcar que, des de la creació l'any 2002 de la pàgina web, confeccionada per l'equip de l'Ateneu Informàtic de Tortosa que dirigeix i ens ofereix de forma altruista el Pep Ros, la revista i, per extensió el poble, posseeix d'un arxiu de fonts documental històriques, literàries i de premsa en xarxa sobre el passat i el present de Vilaplana, de forma sistematitzada, com mai fins ara havia tingut.

Sobre la vessant artística, a més dels dibuixos dels nostres infants que ens fan arribar a través de la secció de la Fresca, ressenyar que l'equip de redacció va decidir fer un pas

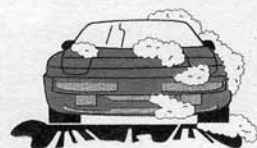
ENTREAUTOTO

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 41

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

“30 Portades per Lo Pedrís”

més per donar llum verda a la realització de l'exposició que commemora els 30 números de Lo Pedrís. Per aquest motiu, hem recopilat i emmarcat totes les **Portades** realitzades pels nostres artistes locals ; o si més no, que d'una manera o altre tenen o han tingut alguna relació amb Vilaplana. Així com també podeu veure, hem fet un recull de l'arxiu de les **Foto-teques** que hem anat oferint als nostres socis, a partir de les diverses fotografies, que heu tingut la gentilesa de cedir-nos amablement. D'aquesta forma, hem volgut retre homenatge i agraïment a totes les persones que desinteressadament heu col·laborat amb nosaltres, des del 12 d'octubre de 2000, que és la data de partida, on arrenca aquest projecte cultural del i pel nostre poble. Moltes gràcies, a tots i de tot cor, ja sigui com artistes, escriptors, correctors, col·laboradors, socis o patrocinadors. I avui ho fem de forma especial, al nostre escultor i pintor; Salvador Juanpere, que sempre ha tingut un sí per resposta quan li hem demanat col·laboració, i al qual li agraïm la gentilesa de donar el tret de sortida d'aquesta exposició.

I en tercer lloc, abordar un tema també capdal per nosaltres, com és la participació ciutadana, sense la qual, la nostra tasca d'aglutinar, ordenar i publicar la revista, trimestre rere trimestre, no tindria gaire sentit. Per aquest motiu seguim treballant, des d'aquell, ja llunyà, 12 d'octubre de 2000, on l'entusiasme inicial s'ha anat encomanant, amb més o menys

virulència, com la grip en un parvulari. I això ha estat al llarg del temps el més clar símptoma que la gent del poble, i els que també participeu des de fora, heu tingut ganes de dir coses, d'opinar, d'escriure i sobretot de compartir-ho i confrontar-ho.

Tanmateix, i ja per acabar, tots aquestes aspectes nostàlgics i positius que fins aquí hem vingut esmentant, no poden ser una excusa per aturar les “Atxes” i quedar-nos amb l'auto complaença d'allò fet o conclòs, i així d'haver arribat a bon port; sinó que amb l'experiència acumulada d'aquest llarg viatge, i malgrat les baixes que s'han quedat, de moment, aturades pels sons amorosos d'altres sirenes que naveguen en les aigües d'altres ports; el que resta de la tripulació creu que hem de seguir endavant per intentar millorar i anar, en paraules de Cavafis:

Més lluny, hem d'anar més lluny, /dels arbres caiguts que ara ens empresonen/ i quan, els haurem guanyat / tinguem ben present no aturar-nos.

Per això, us demanem que ens seguiu acompanyant en aquesta travessia i ha ser possible també ajudant-nos a pilotar aquesta nau de “1001 Pedrissos” que entre tots hem de seguir construint.

Moltes gràcies per escoltar-me , i cedeixo el torn al Salvador.

■ ■ ■

SANT SEBASTIÀ, *la nostra Festa Major d'hivern*

La Redacció

Aquest any ha caigut molt bé, en diumenge. Tots fèiem festa, ja que no cal dir-ho, tret dels nostres pares i uns pocs, més joves, amb bona voluntat, els demés no anem al tros, treballem a fora. I es clar, sempre s'ha dit, "qui té el cul llogat, no seu quan vol".

Per tant, aquest any, la festa ha estat força animada i concorreguda. Que l'esperit no decaigui!

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

BAR

CASA Vilaplana

**VARIETAT DE TAPES
ENTREPANES
LLESQUES
ESMORZARS**

Carrer del Casal, 3 - Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA

Dites i Refranys

Maria del Carme Mestre

**Continuem oferint les dites recollides per la Maria del Carme Mestre.
Que les gaudiu.**

A cada bugada es perd un llençolet.

*

Més val cabana buida que plena de llops.

*

No siguis egoista, que perdràs la vista.

*

Fia't de tu, i no et fiïs de ningú.

*

Diga'm amb qui vas i et diré qui ets.

*

Qui moltes en vol dir, alguna se n'ha de sentir.

*

Baralles de canalla, foc de palla.

*

El temps passat, sempre és envejat.

*

Qui t'alaba, te la clava.

*

Viu més el que piula que el que xiula.

*

Del que no diràs, no te'n penediràs.

*

El badall no pot mentir: gana,
son o avorriment has de tenir.

*

Parlant d'aigua, set me'n ve.

*

No tothom que porta ulleres ha nascut a Llanerres.

*

Tant si són brunes com rosses,
no et fiïs de certes moces.

*

Una mà renta l'altra, i dues la cara.

*

No és més net el que més neteja,
sinó el que menys embruta.

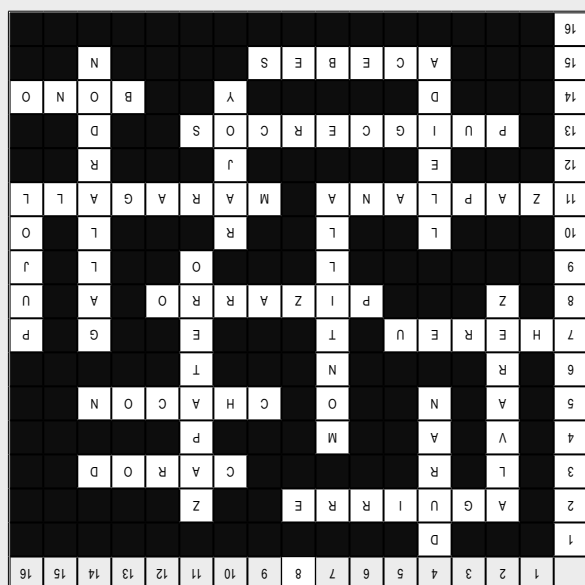
*

Al país dels cegs, els guexos són els reis.

*

SOLUCIONS
passatemps

ACUDITS - Si cau xof

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

Excursió pels Camins de l'Aigua a Vilaplana

Ampa del CEIP Cingle Roig

El diumenge dia 24 de febrer, des de l'AMPA del CEIP Cingle Roig de Vilaplana vam organitzar una petita excursió per alumnes, mares, pares i, tothom qui si volgués afegir, per intentar conèixer una mica millor els camins per on serpentejegen les aigües de Vilaplana. Una ruta d'aigua que va anar des de les seves principals fonts naturals i originàries, passant per mines, basses, canalitzacions, recs, pouets... fins que aquestes conflueixen en un dipòsit principal i esdevé l'aigua que depurada arriba a les aixetes de les nostres llars.

Però, per fer **Els camins de l'aigua a Vilaplana** què millor que convidar com a guia al nostre polifacètic agutzil Pere Ramon Aymamí Vallverdú. Ell va ser l'encarregat de fer-nos de Cicerone al llarg de tot el recorregut. Ens va fer

una instructiva i clarificadora demostració del seu saber sobre tot allò que té relació amb l'aigua de la nostra vila i d'aquelles coses i anècdotes que, a través del temps, hi han estat estretament vinculades. Amb ell, nenes i nens, mares i pares, vam anar descobrint, a poc a poc i amb gaudi, com s'estructura la xarxa de les aigües de Vilaplana i quines son les petites històries que s'expliquen sobre aquesta indispensable i preuada font de vida.

Al llarg del recorregut, que va durar bona part del matí, vam saber sota el magisteri del Pere Ramon, per exemple, que l'aigua corrent de les nostres cases, d'ús tan freqüent i tan quotidià avui en dia, no arribà fins a la nostra vila fins a l'any 1960. I que, fins llavors, la gent anava a les fonts públiques i al riu

de les Tosques o dels Garrigots a buscar aquest preuat bé. O també, vam aprendre, per exemple, que el dipòsit vell, construït al 1921, no va es fa utilitzar de forma continuada fins a l'any 1960 ja que tenia problemes d'escapaments i filtracions. O que son els dos pous de la rasa dels Freginals i el pou que hi ha a la baixada del casal, i l'antiga mina del Salvat les quatre principals fonts d'aigua que nodreixen l'actual dipòsit nou de la part alta del poble, el qual emmagatzema i distribueix l'aigua depurada que avui tenim a les nostres llars. O com n'és i n'ha estat d'important pels nostres pagesos, camps i horts l'antiga xarxa de recs i pouets de la bassa de la balandra o els de la bassa de la Vila. O com s'aprofita i es canalitza les aigües dels nostres rierols... O quines son les principals mines per

La Bassa de la Balandra

Vàlvula de pas de la balandra

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e.e: salsa@maptel.es

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA

e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

En Pere Ramon, fent de guia prop del diposit vell.

l'ús de boca dels nostres vilatans, com la del Salvat que, des de fa anys i panys, s'utilitza com font aquífera d'ús de boca o de rec.

Va ser precisament, en aquesta antiga mina, on vam fer una breu parada per visitar-la i descobrir, amb l'ajuda de les llanternes, el cristal·lí i constant brollador del seu interior. Allí, hi vam esmorzar i els nens van fer els seus dibuixos relacionats amb el tema de l'aigua a Vilaplana.

Seguidament, vam visitar la centenària bassa de la balandra, que ja s'esmenta al 1790 en el llibre **Aigües del Terme de Vilaplana**. Els nens van poder contemplar la nitidesa de les seva

aigua, la qual li arriba des del rierol de les Valls. Allí, en Carles Torruella, ens va mostrar el funcionament de l'antiga vàlvula de pas de coure per desaiugar la bassa. Després, vam recórrer el seu canal principal, alguns dels seus recs, algunes bassetes on desemboca l'aigua, fins arribar, pel senderó del mas de Mariné avall, de nou al poble.

I ja per acabar, des de l'AMPA, només ens resta donar les gràcies a tots els que heu participat i heu col·laborat en aquesta excursió i agrair-li, de forma especial, al Pere Ramon Aymamí la seva amabilitat i interès per fer-nos tan bé de guia **Pels Camins de l'Aigua a Vilaplana**.

Nens de l'escola al rec de la balandra.

Reconeixement a la feina ben feta

Les mestres del CEIP "Cingle Roig".

Des de l'escola us volem fer saber que la nostra companya Dulce Vendrell, juntament amb dues noies més, la Maria i la Magda, van

ser guardonades, el curs passat, amb el Primer Premi Angeleta Ferrer dels Premis Reus, per l'elaboració d'un projecte d'innovació pedagògica anomenat "Tomb de problemes"

Aquest treball es basa en l'aprenentatge de les matemàtiques i està contextualitzat a la ciutat de Reus. Consta d'un seguit de pràctiques i activitats per assolir les matemàtiques de manera viencial i pràctica aplicada a la vida real i al dia a dia.

Durant aquest curs han desenvolupat i presentat el programa ja elaborat i acabat definitivament.

El món de l'Educació se n'ha fet ressò i el passat 23 de febrer va ser un dels tallers de les jornades de competències bàsiques adreçades a la formació dels docents, on elles impartien la sessió per tal de donar a conèixer la seva idea, experiència i professionalitat.

Volem felicitar-la i encoratjar-la a tirar endavant nous projectes, noves recerques, sense perdre l'empenta i la il·lusió.

Bona feina Dulce!

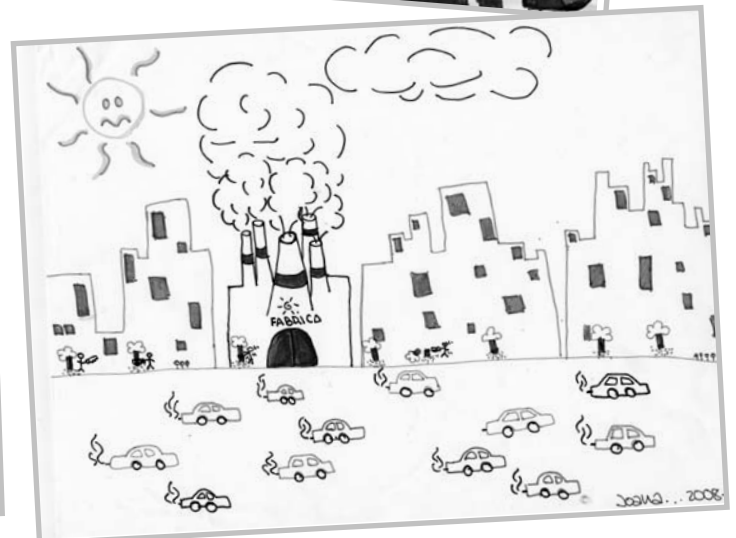
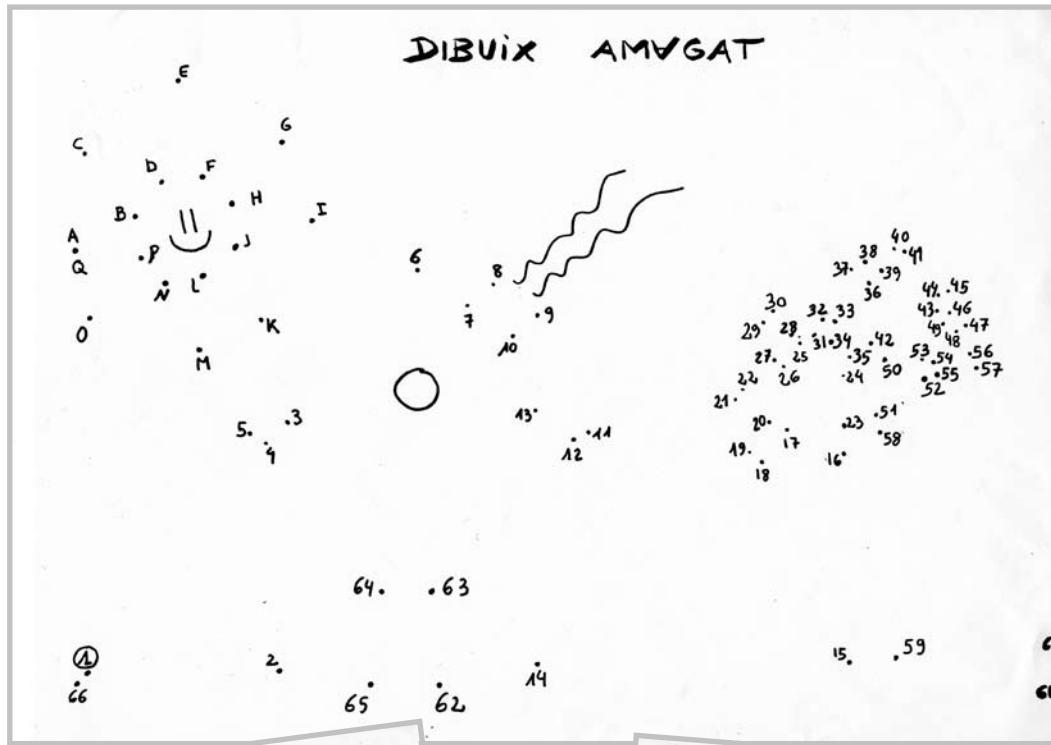
AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

Naixements

Anna Manzano Soriano

Jasmin Saddok Taybi

ACUDITS

--- Sabeu com es diu ou amb xines?

* *

--- Mama, avui no vull anar al col·legi.

--- Què et passa, fill meu?

--- Doncs mira: primer perquè tinc son; segon perquè m'avorreixo i tercer perquè els nens es riuen de mi.

--- Saps que penso? Que hi has d'anar. Primer, perquè és la teva obligació; segon; perquè ja tens trenta-cinc anys, I TERCER, PERQUÈ ETS EL DIRECTOR!

F. Mariné

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1																
2																
3																
4																
5																
6																
7																
8																
9																
10																
11																
12																
13																
14																
15																
16																

Ara que han passat les eleccions segur que teniu frescos els noms d'aquests polítics, espanyols i catalans, que apareixen en aquest quadre.

I si no és així, aquí teniu unes pistes del POLÒNIA:

HORIZONTALS: 2- Mana molt a Madriz i ara diu que hi posarà escoles en català (quin tip de riure!) 3- Li van posar una corona d'espines i en aquestes eleccions l'han crucificat una mica . 5- La fan més optimista del ZP. 7- L'alcalde dels pixapins 8- Fitxatge del PP, especialista en apagades de llum. 11- En sap molt de requalificar terrenys i vendre pisos. / Es va retirar i ara comparteix pis amb el de la Vertical 16: Que cabrón! 13- Sempre està a la grenya amb el Carod. 14- "Ejpaña ej lo primero". 15- Té obertes dues línies d'investigació.

VERTICALS: 2- És andalusa i molt veloç (quan no hi ha avaries o retards). 4- Vol ser ministre. Ho aconseguirà? 7-

"Àdhuc, quines cabòries!" 10- El dels hilillos del Prestige, que ara volia manar més i li han parat els peus. 11- "Me comprometo a apoyar ..." I li surt bé! 14- Volia ser el número 2, però el Mariano el va despatxar. 16- També està retirat i comparteix pis (però la tos no se li ha curat!)

■ ■ ■

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Genís Torres Aymamí, S.L.

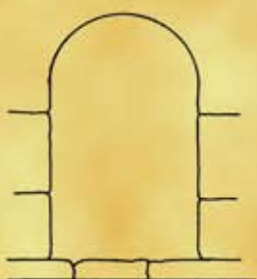
CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 **VILAPLANA**

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

LO PEDRÓS

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA